

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Askura DDD, s.r.o.**, sídlem Karlovo náměstí 290/16, Praha 2, zastoupená Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem, sídlem Velké náměstí 116/7, Písek, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022, č. j. 22302/22/5200-11434-713180, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2023, č. j. 17 Af 19/2022-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 8. 7. 2021, č. j. 6006012/21/2002-52524-106559, nevyhověl žádosti žalobkyně ze dne 30. 6. 2021 o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020. Žalobkyně podala daňové přiznání až dne 30. 8. 2021. Správce daně následně platebním výměrem ze dne 10. 11. 2021, č. j. 8527551/21/ 2002-52524-106559, uložil žalobkyni pokutu za opožděné tvrzení daně ve výši 11 655 Kč. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí

žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňový platební výměr potvrdil. Žalovaný neshledal důvodnými odvolací námitky žalobkyně směřující proti neprodloužení lhůty k podání daňového přiznání.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. K žalobním námitkám městský soud přezkoumal rovněž důvody vedoucí správce daně k neprodloužení lhůty pro podání daňového přiznání (tvrzení). Poukázal na právní úpravu, která požaduje uvedení závažných důvodů (povinnost tvrzení) a jejich doložení (povinnost důkazní). S ohledem na obsah žalobních bodů se městský soud zabýval toliko tvrzením žalobkyně o zdravotních obtížích jejího daňového poradce, které i s ohledem na jeho věk měly způsobit zdržení při zpracování daňového přiznání. Městský soud poukázal na žalobkyní opakovaně podávané žádosti, kterými již od roku 2013 každoročně požaduje prodloužování lhůty k podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob, zpravidla z důvodu zdravotního stavu daňového poradce. Soustavným opakováním téhož důvodu po dobu devíti let se však tento důvod stal dle městského soudu důvodem předvídatelným. Žalobkyně jej tedy mohla a měla zohlednit při plnění povinnosti podat daňové přiznání v zákonem stanovené lhůtě. Zdravotní stav daňového poradce tak dle městského soudu bez dalšího nemohl představovat závažný důvod pro prodloužení lhůty. Jeho nepředvídatelné náhlé zhoršení pak žalobkyně v žádosti netvrdila.

[3] Vedle toho, že žalobkyně v žádosti neuvedla relevantní závažný důvod pro prodloužení lhůty, nesplnila dle městského soudu ani povinnost důkazní, neboť v žádosti pouze odkázala na zaměstnankyni jiného správce daně, která mohla informaci o zdravotních obtížích „ověřit“. V odvolacím řízení žalobkyně sice předložila úřední záznam pořízený touto zaměstnankyní, z jeho obsahu však dle městského soudu vyplývá pouze to, že daňový poradce si stěžoval zdravotnickému dozorovému orgánu na průběh návštěvy u odborného lékaře a zaměstnankyni jiného správce daně své zdravotní obtíže popisoval. Ani z tohoto úředního záznamu však dle městského soudu nevyplývalo, zda momentální zdravotní stav daňového poradce skutečně bránil podání daňového přiznání žalobkyně v zákonné lhůtě, tedy se dle soudu nejednalo o důkaz dostatečný. K namítané citlivosti informací o zdravotním stavu pak městský soud poznamenal, že postačující by bylo např. doložené vyjádření lékaře, že aktuální zdravotní stav daňového poradce mu znemožňuje výkon činnosti, tj. vůbec mu neumožňuje vyhotovit a podat daňové přiznání, aniž bylo nezbytné uvádět konkrétní diagnózu. Městský soud proto uzavřel, že žalobkyně tvrzený (nadto nedostatečný) důvod pozdního podání daňového přiznání ani neprokázala.

[4] Žalobní námitku, dle které žalovaný porušil zásadu správy daní „dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“, městský soud neshledal způsobitou bližšího soudního přezkumu. Upozornil, že žalobkyně v této souvislosti pouze v obecné rovině poukázala na skutečnost, že daňový poradce podal obdobné žádosti o prodloužení lhůty (týkající se jiných daňových subjektů) celkem čtyřem různým správcům daně, avšak pouze žádostem podaným u správce daně žalobkyně (konkrétně u územního pracoviště pro Prahu 2) nebylo vyhověno, aniž svá tvrzení doložila konkrétními rozhodnutími, jimiž bylo žádostem o prodloužení lhůty vyhověno. Soud také odmítl sám vyzývat žalovaného k předložení statistiky vyřízení žádostí o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání za rok 2020 za jednotlivá územní pracoviště správce daně.

pokračování

Tuto statistiku soud nepovažoval za průkaznou pro přijetí závěru o shodném, či odlišném postupu ve shodných nebo podobných věcech. Městský soud uvedl, že každé rozhodnutí o (ne)prodloužení lhůty se odvíjí od konkrétních tvrzení v žádosti a je individuálně posuzováno. Obecná statistika tedy nemůže postihnout konkrétní okolnosti jednotlivé věci. Ze stejného důvodu městský soud nedovodil relevantní dopady na posuzovaný případ ani z později žalobkyní doloženého statistického přehledu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž namítala, že daňový poradce doložil (svému) správci daně důvodnost obdobné žádosti, který její oprávněnost uznal. Na tu pak daňový poradce v jiných svých žádostech u jiných správců daně odkazoval. Stěžovatelka se tedy domnívala, že tvrzení o zdravotních obtížích daňového poradce doložila, neboť v žádosti o prodloužení lhůty bylo uvedeno, kde se lze s konkrétními důvody seznámit. Stěžovatelka dále uvedla, že sice má povinnost prokazovat svá tvrzení, avšak nemá povinnost předkládat důkazy správci daně. V tomto ohledu postačuje dostatečně určité označení, kde se důkazní prostředek nalézá. Správce daně si jej proto měl od jiného správce daně vyžádat. Stěžovatelka dále v napadeném rozsudku postrádá vysvětlení, zda sdělení lékaře, které by městský soud považoval za dostačující, je srovnatelné s hodnocením pracovníka správce daně. Na jiných územních pracovištích totiž správce daně obdobným žádostem vyhověl.

[6] Stěžovatelka rovněž namítla, že jí předložený statistický přehled vylučuje závěr, že by správce daně dbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Dle jejího názoru naopak doložený statistický přehled prokazuje diametrálně odlišné podmínky na jednotlivých pracovištích téhož správce daně. Stěžovatelka má za to, že tím byla prokázána její diskriminace.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Upozornil, že povinnost prokázat svá tvrzení má žadatel o prodloužení lhůty, který tuto povinnost nemůže přenášet na správce daně nebo soud. Žalovaný rovněž zpochybnil potřebnost srovnávat v napadeném rozsudku stěžovatelkou zmiňovaný příklad lékařského potvrzení s posouzením jiné úřední osoby správce daně. Tuto námitku označil za irelevantní. Dále žalovaný odkázal na vysvětlení městského soudu, dle kterého je každá podaná žádost posuzována individuálně ve vztahu ke konkrétnímu subjektu a jím tvrzeným důvodům. Ani statistický přehled tak nemohl prokázat stěžovatelkou namítanou diskriminaci či porušení zásady rovnosti. Za absurdní žalovaný označil stěžovatelčino vyjádření, že jí není známo, jakých jiných daňových subjektů zastoupených totožným daňovým poradcem se tvrzení o vyhovění žádostem o prodloužení lhůty týká, byť to byla sama stěžovatelka, kdo toto tvrzení v žalobě uplatnil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Podle § 36 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, *správce daně povolí ze závažného důvodu na žádost osoby zúčastněné na správě daní prodloužení lhůty stanovené správcem daně, pokud byla žádost o prodloužení lhůty podána před jejím uplynutím; za stejných*

podmínek lze prodloužit i lhůtu zákonou, pokud tak stanoví zákon. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost a v ní uplatněné námitky do značné míry vůbec nesměřují proti klíčovému rozhodovacímu důvodu, pro který městský soud stěžovatelčinu žalobu zamítl, a sice že v žádosti o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání za rok 2020 neuvedla žádný důvod, který by ve smyslu výše citovaného § 36 odst. 1 daňového řádu bylo možno hodnotit jako závažný. Tvrzené zdravotní obtíže daňového poradce městský soud za závažný důvod nepovažoval, a to s ohledem na soustavné a opakované uvádění téhož důvodu v období posledních devíti let. Proti tomuto závěru městského soudu však stěžovatelka žádnou argumentaci v kasační stížnosti nevznesla, a již z tohoto důvodu tedy nemůže být jí podaná kasační stížnost shledána důvodnou.

[11] Pouze podpůrně pak městský soud posuzoval také otázku splnění důkazní povinnosti stran stěžovatelkou tvrzeného závažného důvodu pro prodloužení lhůty k podání daňového přiznání. Závěry městského soudu vyslovené k této otázce však nemohou jakkoli ovlivnit výsledek tohoto řízení, a to z toho důvodu, že primární závěr městského soudu, jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybnila. Přesto Nejvyšší správní soud podotýká, že není zřejmé, jakého důkazního prostředku, který by měl být v dispozici jiného správce daně, se stěžovatelka dovolává. Konkrétní důkazní prostředek totiž v podané žádosti (a ostatně ani v kasační stížnosti) neoznačila. V žádosti pouze obecně zmínila možnost „ověřit uváděné informace“ u pracovnice jiného správce daně. Městský soud se proto z procesní opatrnosti vypořádal (v bodě 32 rozsudku) s obsahem ve spisu obsaženého úředního záznamu pořízeného pracovníci jiného správce daně a vysvětlil jeho nedostatečnost a neprůkaznost. S tímto posouzením městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a dodává, že v situaci, kdy správci daně nebylo doloženo jakékoli lékařské potvrzení o zdravotním stavu daňového poradce, nebylo povinností správce daně ověřovat a dohledávat za stěžovatelku důkazy ve spisech jiných daňových subjektů, případně provádět výslech zaměstnance jiného správce daně za účelem zjištění, co konkrétně mu dotýčný daňový poradce ústně sděloval o vlastním zdravotním stavu.

[12] Městský soud také správně odmítl stěžovatelčinu námitku týkající se nerovného zacházení. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že rozhodování ve věci povolení prodloužení lhůty se vždy odvíjí od konkrétního obsahu podané žádosti a je individuálně posuzováno s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Obecná statistika „úspěšnosti“ u jednotlivých územních pracovišť správce daně nic nevypovídá o otázce rovného zacházení s jednotlivými žadateli. Stěžovatelka pak konkrétně neoznačila ani nepředložila žádná rozhodnutí, která by její tvrzení prokazovala.

[13] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že nerozumí požadavku stěžovatelky dovolávající se vysvětlení, zda chybějící potvrzení lékaře o zdravotních potížích jejího daňového poradce mohlo být nahrazeno posouzením jiného pracovníka správce daně. Potvrzení lékaře o nemožnosti aktuálního výkonu činnosti daňového poradce Nejvyšší správní soud považuje za nezbytný podklad pro další úvahy správce daně o závažnosti

pokračování

žadatelem tvrzeného důvodu, přičemž je zcela zřejmé, že nemůže být nahrazeno neodborným vyjádřením pracovníka správce daně.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu